

BLOKKADE VAN BRITSE HAVENS DOOR BOZE VISSERS EN... DE BRAVE BELGEN

Zowat in alle E.E.G.-landen is de visserij in opstand gekomen tegen de Overheid door allerlei spektakulaire en harde handelingen. We zagen de Duitsers zware eisen stellen en de IJslandse schepen boycotten. We zagen de Nederlandse

autoriteiten honderden miljoenen toelagen toekennen in allerlei vormen. We zagen de Fransen tot in Parijs gaan om zelfs de burelen van de minister te bezetten en talrijke havens van de Atlantische Oceaan bezetten tot ze voldoening bekomen.

En nu zagen we ook de Engelsen vorige week en deze, niet alleen harde taal spreken maar tot harde blokkaden overgaan.

De blokkadeactie van ruim duizend Britse vissersvaartuigen heeft zich tijdens de paasdagen uitgebreid van Schotland tot de noord-oostelijke havens van Engeland. Zestig vissers uit het graafschap Sussex aan de Engelse zuid-oostkust

zouden zich nog bij de protest-actie voegen. Daarbij zal de haven van Newhaven worden geblokkeerd, wat de vraag oproept of de veerboten naar Frankrijk zullen kunnen blijven varen.

De vissers keren zich tegen de invoer van diepgevroren vis uit landen buiten de EEG, voornamelijk Noorwegen. Ze hebben echter verklaard dat zij veerboten en bevoorradingsschepen voor de Engelse booreilanden niet zullen hinderen. Intussen is de blokkade van 43 havens voor de overige scheepvaart een feit.

VERBOD

De aktievoerende vissers eisen een onmiddellijk verbod op de in-

voer van goedkope vis van buiten de EEG, en de instelling van een visserijgrens tot 50 mijl uit de kust. Verder willen zij een subsidie voor kleine vissersboten. Het zijn ook voornamelijk de kleinere vissersschepen, welke gewoonlijk dicht onder de kust vissen, die aan de akties deelnemen.

Gisteravond was er sprake van dat de vissers een gesprek zouden kunnen hebben met de onderminister voor Schotland. De minister zou vooraf naar alle waarschijnlijkheid eisen dat de blokkade moet worden opgeheven voor er gepraat wordt. De vissers hebben brandstof en voedsel voor een week aan boord.

Aanvankelijk werd verondersteld dat de Britse marine zou ingrijpen om de blokkade te breken. Maar hoewel de vissers daar om propagandistische redenen misschien op hopen, is de kans dat dat gebeurt gering.

Dit alles heeft geleid tot maatregelen welke een goede steun betekenen en toelaten de huidige moeilijkheden te overbruggen.

EN IN BELGIË ?

Niets daarvan !

Men heeft zich beperkt met een bespreking te Brussel om er weinig te zeggen en nog veel minder te bekomen omdat men niets bewijst en niets kan aantonen, als er zelfs geen geld is, waar het zit, waar de boeren het halen en wat er dient gedaan om uit het slop te geraken.

Tussen de Overheid en het bedrijf is er niet de minste samenwerking, is er gebrek aan dagelijks contact, is er gebrek aan invloed en aan overredingskracht.

Reeds liggen een tiental schepen aan de kaai. Binnen drie weken worden er nog twee voor schulden openbaar verkocht. Nog tal van reders geraken meer en meer in het slop en niemand schijnt het te zien, te voelen en men laat maar begaan met de leuze : „'t zal wel nog mijn tijd uitdoen“.

Ondertussen schijnt de kern van onze visserij, die in de geschiedenis er zoveel heeft toe bijgedragen om van de kustvisserij uit te groeien tot middenslag en grote ook aangetast. De belangen van de kleinen liggen niet in het verdedigen van een verlaging van de ongevalpremie alleen, over welks resultaat men zo boft. Wat thans is geschied is alleen een herstelling van het kwaad twee jaar geleden gesticht, dus niets meer.

Binnen enkele weken zal de brave Belgische reder-visser meer en meer beginnen beseffen, dat de organisaties in de ons omringende landen wat anders doen en zijn voor de verdediging van hun belangen, waar zij nochtans veel voordeliger gelegen zijn bij de visgronden dan de onze, die alleen beschikken over een 60 km. lange magere kust om den brode te verdienen en verre afstanden moeten afleggen om iets van het visje als deviezen naar hun triestig bestuurd bedrijf mee te brengen.

Dat is de droeve werkelijkheid, wat sommige heren met veel praat en dikke nekken ook beweren.

P. Vandenberghe.

Prins Karel greep terug naar zijn jeugd in Ibisschool

Prins Karel — die thans grote faam geniet als kunstschilder onder de naam van Karel van Vlaanderen — heeft vorige week een gebaar gesteld, dat gewis alle Oosten- denaars en alle mensen, die vergroeid zijn met de zee en de zee- lieden — recht naar het hart gaat.

Inderdaad, de Prins — die tegenwoordig zeer veel verblijft in zijn domein te Raversijde — had de wens uitgedrukt een bezoek te brengen aan de Ibisschool.

Inderdaad, de Prins had zich in zijn omgeving laten ontvallen dat hij aan het Koninklijk Werk, dat door zijn vader, Koning Albert en zijn moeder, Koningin Elisabeth, was gesticht, nog zeer veel herinneringen had.

Het was immers Koning Albert,

die regelmatig Prins Karel naar deze school stuurde tijdens zijn jeugd, om er enkele uren door te brengen met de Ibisjongens en met hen aan tafel aan te zitten; tafel waarop telkens geurige cacao en boterkoeken werden opgediend.

Welnu, dergelijke ogenblikken wilde de Prins — na zovele jaren — nog eens beleven. Het was hem trouwens aan te zien dat hij innig genoot van deze momenten.

OOSTERS SPROOKJE

Prins Karel, die vergezeld was door de Oostendse havendirekteur Ghys, werd aan de ingangspoort van de Ibisschool opgewacht door dhr Caestecker, directeur van de school; commodore Robins en andere leden van de raad van be-

heer, onder wie dhr Raymond Bauwens. De Ibisjongens vormden een onberispelijke erehaag, waarna zij in de stemmige feestzaal instonden voor de opvoering van een «Oosters sprookje», waaraan de prins kennelijk veel genoegen beleefde. Men had ook gezorgd voor een mooie tentoonstelling van schilderijen en kindertekeningen van de Ibisjongens, terwijl de prins zich naderhand ook de plannen voor de nieuwe Ibisschool liet voorleggen.

Tenslotte nam de Prins, samen met de Ibisjongens, plaats aan tafel en liet hij zich — zoals in zijn jeugd — de heerlijke cacao en boterkoeken flink smaken. Dit «prinselijk onderonsje» heeft op de Ibis kinderen een diepe indruk gemaakt.

Prins Karel van Vlaanderen ontving, namens direktie, personeel en Ibisjongens, een mooi schilderij als bewijs van erkentelijkheid voor zijn treffende belangstelling voor het Koninklijk Ibiswerk.

(Eigen archief)